

Ο ΑΚΗΣ ΤΕΜΠΕΡΙΔΗΣ ΜΙΛΑ ΣΤΗ «Σ» ΑΠΟ ΤΟ ΝΤΑΚΑΡ

«Δύο μήνες στο δρόμο και δεν έχω αλλάξει, δυστυχώς!»

Πριν λίγες μέρες είχαν κάνει μέχρι το Ντακάρ της Σενεγάλης, 10.000 χλμ, έχοντας κάψει 1.300 λίτρα καυοίμου και έχοντας περάσει από δεκάδες χωριά και πόλεις. Κι όμως, το ταξίδι τους δεν βρίσκεται καν στο 1/10.

Συνέντευξη
στον **Στέφανο Σκλαβενίτη**

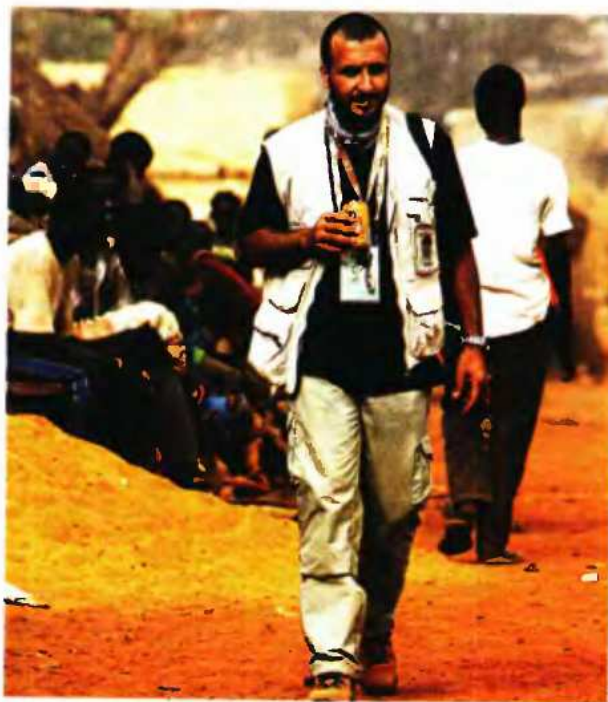
Ο Θεσσαλονικιός δημοσιογράφος Άκης Τεμπεριδής και η σύνητροφός του χορογράφος Βούλα Νέτου αποφάσισαν να οργάνωσουν τον κόσμο μ' ένα Land Rover και να γυρίσουν πίσω στις ζωές τους μετά από 800 και πλέον μέρες. Ο δικός τους γύρος του κόσμου είναι μια ιστορία παράλληλα πολύ προσωπική αλλά ταυταχρονα και ...δημόσια, αφού μέσω του www.theworldoffroad.com μαθαίνουμε συνεχώς για τις περιπέτειές τους. Η «Σ» πρόλαβε και τους πήρε μια συνέντευξη ενώ βρίσκονταν στην πρωτεύουσα της Σενεγάλης, Ντακάρ, απε ετοιμασίες για το πιο δύσκολο κομμάτι του ταξιδιού τους, τη Νότια Αφρική.

Μπήκατε ήδη στην Αφρική και διανύετε την 56η μέρο του ταξιδιού σας... Ποιες είναι οι δυσκολίες ως τώρα;

Πέρα από ένα πρόβλημα που είχαμε με το συμπλέκτη του αυτοκινήτου και μας κράτησε για 20 μέρες στο Ραμπάτ, τα προβλήματα είναι απλά, καθημερινά αλλά ενίοτε δύσκολα όπως: πού θα κοιμηθούμε έγκαιρα και με ασφάλεια, πως θα φυλάξουμε το αυτοκίνητο από ατυχίες, να οργανώσουμε το ταξίδι (βίσεις, πού θα πάμε, επαφές κτλ.) και πως να μην ξοδέψουμε πολλά κάθε μέρα. Άλλες δυσκολίες έχουν να κάνουν με το 'πίσω', τις συνεργασίες μας, να βγούμε σωστά στο ραδιόφωνο, να φύγουν τα κείμενα εγκαίρως, να μη σπύσουμε κάποιον, να μας πληρώνουν (γιατί δεν έχουμε ...μπάζα στην άκρη) και βέβαια, να ενημερώνουμε το site καθημερινά, αυκνά μετά από κοπιαστικό ταξίδι. Ουφ!

Τι οκολαυθεί στο πρόγραμμά σας;

Μάλι, Μπουρκίνα Φάσο, Νιγη-



ρας και ΝΑ Νιγηρία μέχρι Καμερούν, ο επόμενος μήνας, αν το θέλει και η Αφρική (πάντα απρόβλεπτη)

Υπάρχει κάτι που σας προβληματίζει, κάτι στο οποίο έχετε βγει εκτός προγράμματος;

Το πρόγραμμα δε μας ενδιαφέρει τόσο, οι 800 ημέρες κτλ. Ας βγούμε εκτός. Μας προβληματίζει αποκλειστικά η Αφρική και ειδικά χώρες όπως η Νιγηρία, το Κόνγκο και η Ανγκόλα. Δύσκολο να περάσεις και αρκετά επικίνδυνο προς τη νότια Αφρική, όπως όλοι λένε εδώ...

Ποια είναι το μνημόστο που λαμβάνετε από την Ελλάδα; Αυτοί που παροκολουθούν την πορεία σας μέσω της ιστοσελίδας τι σας λένε στα σχόλιά τους;

Αυτό είναι το πιο εμψυχωτικό στοιχείο. Κυρίως από άγνωστους ανθρώπους που μπαίνουν στο site (γύρω στα 10.000 διαφορετικά άτομα το Μάιο) και μας στέλνουν ευχές. Μας κάνουν να νιώθουμε σαν μικροί ήρωες χωρίς να είμαστε, φυσικά.

Πώς νιώθετε που είστε οι πρώτοι Έλληνες που κάνετε μια τόσο οργανωμένη προσπάθεια να «κατακτήσετε» τον κόσμο;

Περίφηροι; Αχχωμένοι, μάλλον

λώς μόνοι ανάμεσα σε δύο αμμόλοφους; Ή μαζί με τον Κριστόφ (ένα Γερμανό φωτογράφο), στους αμμόλοφους του Τσιγγκέτι, στη Μαυριτανία;

Τελικά, τώρα που μπήκατε στο χορό και έχετε πάρει μια γεύση, τι είναι αυτό που πρέπει να έχει κάποιος για να πάρει ένα ρίσκο ζωής, να τ' σφήσει όλα και να φύγει στο...σχεδόν άγνωστο;

Κατορκήν να το προσεγγίσει λίγο τυχοδιωκτικά, αλλά να το οργανώσει καθόλου μα καθόλου τυχοδιωκτικά. Να πω ότι προϋπόθεση είναι να μη φοβάσαι το άγνωστο; Όχι, το φοβόμαστε. Το ξεβόλεμα πρέπει να συνειδητοποιήσεις και το πως να ξεκολλήσεις από τη ρουτίνα της πόλης, της δουλειάς και να μπει σ' άλλη ρουτίνα. Έχει κι εδώ ρουτίνα, χιλιάδες μικρά πράγματα και υποχρεώσεις. Πάντως, για να μην το βραίνουμε πολύ, το μόνο ρίσκο είναι τελικά το οικονομικό και το "καριεριστικό". Από εκεί και πέρα όλα γίνονται, προσοχή θέλει μόνο.

Εσείς πρόλαβατε να ουαντηόστε αυτή την πλευρά του εαυτού σας ή είναι σκάμο πολύ νωρίς και η κυρίως περιπέτεια... έρχεται;

Προσωπικά, δύο μήνες στο δρόμο και δεν έχω αλλάξει. Δυστυχώς! Ούτε η Βούλα. Ευτυχώς! Προσωπικά θα ήθελα να αλλάξω, να είμαι πιο στατικός, υπομονετικός, με περισσότερη αυτοπεποίθηση και θετική ενέργεια, τούτ' στην με πολύ λιγότερο άγχος. Που έχει να κάνει -προσέξε- με το «πίσω» (Ελλάδα, συνεργασίες, οικονομικά) πορά με το «μπροστά» (περιπέτειες, ατυχίες κτλ.).

